

Promowanie usług medycznych w Internecie. Komisja Etyki Lekarskiej wyjaśnia zasady

STANOWISKO nr 1
KOMISJI ETYKI LEKARSKIEJ NACZELNEJ RADY LEKARSKIEJ
z dnia 22.10.2026 r.
w sprawie publikowania w mediach społecznościowych materiałów promujących świadczenia zdrowotne, w szczególności z zakresu medycyny estetycznej

Na wstępie Komisja podkreśla, że jej stanowisko ma charakter konsultacyjny i odnosi się wyłącznie do ogólnych zasad wynikających z Kodeksu Etyki Lekarskiej. Nie stanowi oceny zachowania konkretnych lekarzy, kwalifikacji prawnej wskazanych publikacji ani rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej. Ocena indywidualnych zachowań, z uwzględnieniem całokształtu okoliczności oraz zgromadzonego materiału dowodowego, należy do właściwych organów odpowiedzialności zawodowej.

Obowiązujący od 1 stycznia 2025 r. Kodeks Etyki Lekarskiej w art. 71 ust. 2 przyznaje lekarzowi prawo do posługiwania się informacją o oferowanych usługach, pod warunkiem jej zgodności z zasadami etyki lekarskiej. Zgodnie z ust. 3 tego artykułu informacja taka obejmuje każdą formę przekazu mającą na celu upowszechnianie wizerunku lekarza lub usług związanych z wykonywaniem zawodu lekarza. Tym samym sam fakt publicznego prezentowania działalności zawodowej, w tym za pośrednictwem mediów społecznościowych, nie stanowi naruszenia Kodeksu Etyki Lekarskiej.

O zgodności przekazu z zasadami etyki decydują przede wszystkim jego treść, forma, rzetelność oraz sposób oddziaływania na odbiorców.

Prawo lekarza do informowania o oferowanych usługach nie ma charakteru nieograniczonego.

Art. 73 KEL zakazuje pozyskiwania pacjentów w sposób niezgodny z zasadami etyki lekarskiej oraz stosowania metod nieuczciwej konkurencji, w szczególności nierzetelnego informowania o oferowanych usługach, posiadanych kompetencjach i kosztach leczenia. Z punktu widzenia etyki lekarskiej zastrzeżenia mogą zatem budzić przekazy, które wyolbrzymiają skuteczność świadczeń, pomijają istotne ograniczenia przedstawianych metod w sposób mogący wprowadzać odbiorcę w błąd, sugerują gwarancję określonego rezultatu lub wykorzystują obawy i niewiedzę pacjentów do nakłaniania ich do korzystania ze świadczeń. Należy przy tym odróżnić ogólną informację o usługach od indywidualnego obowiązku informacyjnego lekarza wobec pacjenta, wynikającego między innymi z art. 14 KEL. Zaufanie społeczne do zawodu lekarza wiąże się ze szczególną odpowiedzialnością za treść przekazywanych publicznie informacji. Samo wykorzystywanie własnego wizerunku zawodowego lub przedstawianie kwalifikacji nie jest sprzeczne z KEL. Niedopuszczalne jest natomiast posługiwanie się autorytetem lekarza w sposób naruszający zasady etyki, w szczególności w celu promowania usług niezwiązanych z wykonywaniem zawodu lekarza, o czym stanowi art. 71 ust. 5 KEL. W odniesieniu do publicznych wypowiedzi dotyczących metod diagnostycznych i terapeutycznych zastosowanie znajdują również zasady określone w art. 78 ust. 3 i 4 KEL. Publikowanie materiałów przedstawiających pacjentów lub efekty udzielonych im świadczeń wymaga poszanowania ich godności, prywatności oraz tajemnicy lekarskiej. Uzyskanie zgody pacjenta na publikację określonych informacji lub materiałów nie zwalnia lekarza z obowiązku przestrzegania pozostałych zasad etyki lekarskiej. Ocena etyczna powinna uwzględniać

zarówno okoliczności uzyskania zgody, jak i treść, cel oraz sposób wykorzystania materiału. Zgodnie z art. 71 ust. 4 KEL lekarz odpowiada również za informacje o oferowanych usługach publikowane przez osoby trzecie w jego imieniu lub na jego rzecz. Przepis ten nie oznacza automatycznego przypisania lekarzowi odpowiedzialności za każdą publikację placówki medycznej lub innego podmiotu, z którym pozostaje związany zawodowo. Ocena wymaga ustalenia okoliczności publikacji i jej związku z działalnością konkretnego lekarza.

Komisja Etyki Lekarskiej NRL podkreśla, że obowiązujący Kodeks Etyki Lekarskiej nie wprowadza generalnego zakazu promowania działalności zawodowej lekarza ani informowania o oferowanych usługach za pośrednictwem mediów społecznościowych.

Wyznacza natomiast granice etyczne takiej aktywności, wynikające przede wszystkim z obowiązku rzetelności przekazu, poszanowania godności i praw pacjenta, ochrony zaufania do zawodu lekarza oraz zakazu nieetycznego pozyskiwania pacjentów.

Rozstrzygnięcie, czy w konkretnych przypadkach granice te zostały przekroczone, wymaga indywidualnej oceny okoliczności i pozostaje w kompetencji właściwych organów odpowiedzialności zawodowej.